

Я берег побачив на спаді туману,
зозулю почув, що кувала свій жаль,
відчув, як поволеньки літечко тане,
збагнув, як поволі снується печаль.
Я поклик почув, що впотужнивсь відлунням:
— О любий, о серце болюче моє... —
І слух облягало мовчання отруйне,
а погук той серце колов гострієм.

Я постать угледів на хвилі туману,
на зрості повільнім вона пропливла.
Червоні вуста на лиці полотнянім
зшивала легка бугилова стріла.
Зозуля сиділа в руці безголоса,
жадливо розкривши розлущений дзюб.

Світились свічадом розпущені коси,
відбивши обличчя того, хто їй люб...
І я затуливсь, та злетіла зозуля
з руки, що простерта до мене була,
і гострим крилом по очах різонула,
і бризнуло світло ураз з-під крила.
І спалахом пам'яті, голосом крові
минуле життя освітилось на мить.
Дві пташки, дві сизі, обі однакові,
як крапля у крап, одна в одну летить.
І берег побачив — і лівий, і правий,
і тріщину довгу між ними вузьку,
а з неї бліді вибивалися трави:
тонесенька смужка на морі піску.

1981

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська

поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.